

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: S.B., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 13.01.2016**
č.j. DSH/12491/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení, ze dne 21.8.2015 č.j. PO 1701/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c ods.t 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), pro porušení § 30 odst. 5 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán řádně nevyhodnotil všechny důkazy

a materiální stránku přestupku dovodil pouze z naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, přestože žalobce nenarušil žádné hodnoty chráněného zájmu. Žalobce připomněl, že nepopírá nedání znamení o změně směru jízdy před výjezdem z kruhového objezdu, avšak vždy argumentoval tím, že neměl reálnou možnost splnit tuto zákonnou povinnost vzhledem k rychlosti jízdy auta, aniž by náhle snížil rychlost, k technickému a stavebnímu uspořádání kruhového objezdu a ke krátké vzdálenosti vjezdu a výjezdu z kruhového objezdu. Při rychlosti vyšší než 30 km/h, avšak bez překročení povolené rychlosti do 50 km/h, při velmi dobrých výhledových poměrech a skutečnosti, že zde v dané době nebyli žádní další účastníci silničního provozu, kteří by se blížili ke kruhovému objezdu, nemohlo podle žalobce dojít ke vzniku situace, která by jakkoliv ohrozila chráněný zájem předpokládaný zákonem. Žalobce netvrdil, že jel rychlostí blízkou povolené rychlosti 50 km/h, pouze že jel rychlostí 30 km/h. Svědeckým výsledkem policisty bylo prokázáno, že jízda nikoho neohrožovala, a že byl zastaven policisty jen z důvodu nedání znamení z kruhového objezdu. Podle žalobce v průběhu projednávaného přestupku projelo v jeho směru pět osobních automobilů, z toho dva vyjely z kruhového objezdu ve stejném směru jako žalobce a oba řidiči dávali ukazatel směru již při vjezdu na kruhový objezd, neboť jsou zřejmě znalí místních poměrů. Policista podle žalobce na toto neodpověděl. Dále žalobce nesouhlasil s argumentací správních orgánů o průjezdu klasickou křižovatkou, neboť při krátkých výhledových poměrech je zpravidla na silnici hlavní omezena rychlost a u ostatních řidičů volí bezpečnou rychlost s ohledem na obecně známá pravidla silničního provozu. Pokud správní orgány argumentují ustanovením § 18 odst. 1 silničního zákona, dle žalobce se toto ustanovení týká rychlosti jízdy ve vztahu k zastavení vozidla. Žalobce jel rychlostí, při níž mohl tento krátký úsek vyřešit zastavením vozidla, nicméně by došlo k náhlému zastavení, což § 18 odst. 2 citovaného zákona zakazuje, stejně jako i náhlé snížení rychlosti. Toto se pak odůvodňuje v blízkosti přechodu pro chodce, školského zařízení (v nedohlednu 300 m), v sídlišti (v nedohlednu při 505 m). Žalobce připomněl, že výjezd z kruhového objezdu následuje bez přílišného zatáčení 8 m od nájezdu a náhlé snížení rychlosti by mohlo přivodit kolizní situaci. Žalobce v žalobě navrhl důkaz výsledkem účastníků.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že řidič je rovněž limitován ustanovením § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož musí přizpůsobit svoji rychlost i předpokládanému stavebně-technickému a dopravně-technickému stavu komunikace. Nebyl-li tedy žalobce schopen splnit svoji zákonnou povinnost při rychlostech nad 30 km/h, měl jet podle žalovaného rychlostí nižší. K tomu, aby žalobce před kruhovým objezdem zpomalil, není třeba žádné prudké brzdění, nýbrž plynulé snížení rychlosti, tudíž argumentace žalobce zákazem náhlého snížení rychlosti je irelevantní. Ohledně nenaplnění materiální známky správní orgán připomněl, že na výjezdu z kruhového objezdu je přechod pro chodce spojující sídliště se středem města. Dání znamení o změně směru jízdy při výjezdu z kruhového objezdu je významné jak z hlediska bezpečnosti, tak i plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť se tím signalizuje ostatním řidičům, zda vozidlo na objezdu vyjíždí či nikoliv a tudíž, zda mu musejí dávat přednost v jízdě. V daném případě je znamení o změně směru jízdy též zásadního významu pro chodce, kteří by případně mohli přecházet přes přechod tak, že by poznali, že řidič z kruhového objezdu vyjíždí, s tímto řidičem pak aby mohli navázat oční kontakt a přesvědčit se, zda je zaznamenal a mohou bezpečně vstoupit na přechod. Podle žalovaného nebyly zjištěny výjimečné okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost jednání žalobce do té míry, že by nedosahovala ani škodlivosti

typické nejméně pro závažné přestupky dané skutkové podstaty. Provedení důkazů výsledkem účastníků má žalovaný za nadbytečné s tím, že skutkový stav je nesporný a žalobce zpochybňuje právní posouzení věci.

V replice žalobce namítal nespravedlivý proces z toho důvodu, že žalovaný řádně neobjasnil a nevzal v úvahu obhajobu žalobce. Podle žalobce se žalovaný nezabýval důvody vedoucími žalobce k tomu, že jel takovou rychlostí, přitom bezpečnou, a přesto porušil zákon o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce připomněl, že argumentoval technickou nemožností dát ukazatel směru. Správní orgán podle žalobce převedl celou věc na nepřizpůsobení rychlosti jízdy, což podle žalobce neodpovídá přestupku. Žalobce uvedl, že po podání žaloby několikrát projel daný úsek a dospěl k závěru, že nedání ukazatele směru z důvodu technické nemožnosti ve vztahu k rychlosti bylo způsobeno stavebně-technickým stavem kruhového objezdu. Z větší vzdálenosti zakrývá výjezd plná zeď a komunikace je v nižší úrovni než výjezd z objezdu. Na kratší vzdálenost, kdy řidič koordinuje rychlost ve vztahu k další jízdě po kruhovém objezdu, s přehledností ostatních účastníků silničního provozu, je vidět nájezd do kruhového objezdu, čímž se samozřejmě nabízí umístění výjezdu, což však není. Mezi příjezdem na kruhový objezd a výjezdem použitým žalobcem, je ostrůvek oddělující nájezd a výjezd. Tím je podstatně zkrácena vzdálenost výjezdu a tento je přehledný až ve vzdálenosti, kdy by žalobce musel náhle snížit rychlost. Podle žalobce pro řidiče vyjíždějící na kruhový objezd jde o pouhou informaci, že řidič kruhový objezd pravděpodobně opustí a chodcům v dané situaci je dáвана přednost. Podle žalobce v Horšovském Týně jsou nejméně tři výjezdy po nájezdu, u kterých nepředstavují ani délku osobního automobilu, což žalobce neví, jak řešit při jednoznačné konstrukci povinnosti při výjezdu. Žalobce se domníval, že kruhové objezdy byly vybudovány za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a umístění hlídky PČR je záměrné v místě, kde je zakryta plnou zdí, za účelem pokutování řidičů neznajících místní poměry (konstrukci kruhového objezdu).

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku, podle něhož žalobce dne 19.2.2015 řídil osobní motorové vozidlo Peugeot 406 RZ ... ve 12:30 hod. v Horšovském Týně v ulici Masarykova, přičemž nedával znamení o změně směru jízdy při vyjíždění z kruhového objezdu do ulice Masarykova. Žalobce se vyjádřil do oznámení tak, že uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil uvedeného přestupku, neboť hned po nájezdu na kruhový objezd hned z tohoto vyjížděl a ukazatel směru by musel dávat již při vjezdu do kruhového objezdu. Žalobce uváděl, že jel z ulice E. Beneše do ulice Masarykova. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne měl řidič uvést, že se domnívá, že se přestupku nedopustil a že nemusí dávat znamení o změně směru jízdy, pokud tak nestihne učinit, kvůli krátké vzdálenosti mezi nájezdem a výjezdem z kruhového objezdu. Dne 3.7.2015 podával žalobce správnímu orgánu vysvětlení, kdy uváděl, že je přesvědčen o tom, že při rychlosti do 50 km/h, která v daném úseku není omezená, je technicky nemožné, aby ukazatel směru byl funkční v době výjezdu. Žalobce byl přesvědčen o tom, že stanoviště bylo policií záměrně vybráno za účelem vybrání pokut a že jsou si vědomi toho, že až na vzácné výjimky řidiči platí, aby nemuseli absolvovat cestu do Horšovského Týna, neboť jsou většinou ze vzdálených míst. Toto své tvrzení odůvodnil řidičem, který byl pokutován před ním a pokutu zaplatil jen proto, aby nemusel absolvovat správní řízení, které je finančně náročnější než uložená bloková pokuta. Žalobce nepopíral, že ukazatel směru nedal.

Svědék V.K. v pátek dne 20.8.2015 uvedl, že si vzpomíná, že 19.2.2015 měli stanoviště u vjezdu do parku v ulici Masarykova. Tehdy řešili asi 12 dopravních přestupků, přičemž většina byla spáchána nedáním znamení o změně směru jízdy při výjezdu z kruhového objezdu. Žalobce na místě s přestupkem nesouhlasil, a proto byla věc předána do správního řízení. Svědek uvedl, že si není vědom toho, zda žalobce jízdou někoho ohrozil. Rovněž si svědek nepamatoval, zda se v místě pohybovala jiná vozidla či chodci. Podle svědka na tomto stanovišti jsou často. V daném okamžiku ze zastavených řidičů pouze žalobce odmítl zaplatit blokovou pokutu. Někteří se podle svědka bránili placení, ale říkali, že nemá smysl jít do správního řízení.

Žalobce se téhož dne vyjádřil tak, že se necítí být vinen ze spáchání přestupku, protože technicky při rychlosti nižší než 30 km/h (zřejmě správně vyšší - poznámka soudu) není možné dát ukazatel směru tak, aby byl funkční před vjezdem z kruhového objezdu. Současně se žalobce omluvil, že k výsledku dalšího svědka následující den s tím, že dle jeho názoru výsledk druhého policisty nemůže nijak významně přispět k vyřešení celé věci. Dále vzal žalobce na vědomí, že následující den bezprostředně před jednáním bude na místě události proveden pokus, který by měl vést k objasnění technické možnosti spustit ukazatel směru jízdy vozidla na kruhovém objezdu. Podle protokolu o ohledání místa spáchání přestupku ze dne 21.8.2015 byl v čase od 8:05 do 8.20 hod proveden na místě spáchání přestupku pokus za účelem zjištění možnosti spustit ukazatel směru jízdy před výjezdem z objezdu. Bylo zjištěno, že při rychlostech blízcích se rychlosti 50 km/h nebyl řidič po najetí do kruhového objezdu schopen před výjezdem dát ukazatel změny směru. Vozidlo po kruhovém objezdu urazí cca 10 metrů a čas na spuštění je příliš krátký, když navíc jízda takovou rychlostí je značně riskantní vzhledem k rozměrům kruhového objezdu, i vzhledem k tomu, že na jeho výjezdu je frekventovaný přechod pro chodce. Při rychlostech okolo 35 km/h a nižších je spuštění ukazatele směru jízdy bez obtíží možné.

Svědék R.Ž. dne 21.8.2015 vypověděl, že předmětný den hlídkoval na stanovišti v ulici Masarykova u vjezdu do parku a z tohoto místa svědek v jednu chvíli pozoroval vozidlo, které při výjezdu z kruhového objezdu nedávalo znamení o změně směru jízdy. Toto vozidlo následně zastavili na jejich stanovišti. Řidič tvrdil, že po přečtení nějaké vyhlášky je přesvědčen o tom, že znamení dávat může, ale nemusí. Na daném stanovišti provádějí kontroly velmi často, neboť na výjezdu z kruhového objezdu je přechod pro chodce, a pokud řidič nedá znamení o změně směru jízdy, chodci nepoznají, že bude kruhový objezd opouštět a dochází k nebezpečným situacím. Ten den bylo podle svědka řešeno více stejných přestupků.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že svědci K. a Ž., oba členové hlídky, potvrdili, že žalobce nedal znamení o změně směru jízdy při vyjíždění z kruhového objezdu. Sám žalobce nepopřel, že nedal znamení o změně směru jízdy, namítl však, že vzhledem k rychlosti vozidla a vzdálenosti místa vjezdu a výjezdu z kruhového objezdu, nebylo možné znamení o změně směru dát. Městský úřad provedl pokus, kdy osobním automobilem byl opakovaně projet kruhový objezd po dráze žalobce, a bylo zjištěno, že při jízdě rychlostí 50 km/h nedokázal pracovník městského úřadu před výjezdem z kruhového objezdu spustit ukazatel směru jízdy. Jízdu touto rychlostí vnímal navíc jako značně riskantní. Při jízdě okolo 35 km/h byl ukazatel směru jízdy bez problémů spuštěn ještě před opuštěním

kruhového objezdu. Je tak velmi pravděpodobné podle správního orgánu I. stupně tvrzení žalobce, že při vyšší rychlosti, byť v rámci zákonného limitu, není možné technicky dát ukazatel směru jízdy před výjezdem z objezdu. Správní orgán I. stupně má za to, že v daném případě si žalobce jako držitel řidičského oprávnění musel být již při vyjíždění na kruhový objezd vědom své povinnosti dát při vyjíždění z kruhového objezdu znamení o změně směru jízdy. Této povinnosti pak měl přizpůsobit své jednání, zejména rychlost jízdy, což je povinností přímo danou zákonem o silničním provozu, kdy v § 18 ods.t 1 se stanoví povinnost řidiče přizpůsobit rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, i okolnostem, které je možné předvídat. Podle správního orgánu I. stupně mohl v dané situaci žalobce nepochybně vidět, že výjezd z objezdu je jen několik málo metrů vzdálen od místa, kde na kruhový objezd najíždí, a proto pokud nesníží rychlost jízdy, nebude schopen dát znamení o změně směru jízdy při výjezdu z kruhového objezdu. Jízdu kruhovým objezdem okolo 50 km/h je navíc možno označit jako značně riskantní a nebezpečnou, a to nejen k profilu komunikace, ale i vzhledem k přechodu pro chodce, který je na výjezdu z objezdu a je velmi frekventovaný, neboť spojuje největší sídliště ve městě s centrem města. Pokud jde o skutečnost, že v dané situaci kvůli rychlosti vozidla nebylo možné při vyjíždění z objezdu dát znamení o změně směru jízdy, pak by se stejnou logikou bylo možné připustit, že zbavuje odpovědnosti situace řidiče, který vjede v obci rychlostí 50 km/h z vedlejší komunikace na hlavní a zde způsobí střet s osobním vozidlem a bude se hájit tím, že v uvedené rychlosti nebylo technicky možné před křižovatkou zastavit a respektovat dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“. Podle správního orgánu I. stupně takovou argumentaci připustit nelze. Žalobce nezbavuje odpovědnosti za přestupek ani skutečnost, že nelze prokázat ohrožení jiných osob či majetku jednáním žalobce. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že oba svědci protiprávní jednání žalobce zjistili při výkonu své služební činnosti, městskému úřadu není znám vztah k obviněnému či k projednávané věci, nebyly shledány závažné rozpory v jejich výpovědích, ani není známa jiná okolnost, která by snižovala věrohodnost výpovědí svědků, a tak má správní orgán za to, že svědectví svědků je věrohodným a přesvědčivým důkazem o vině žalobce. Vzhledem k tomu měl správní orgán za nepochybně prokázané naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, přičemž dle správního orgánu neexistují v dané věci žádné natolik významné okolnosti, které by vyloučily, aby jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen chráněný zájem společnosti a aby tak jeho jednání nebylo možno označit za přestupek. Dále správní orgán přihlížel k okolnosti polehčující, že se žalobce přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích běžně nedopouští, když podle evidenční karty řidiče nemá žádný záznam o přestupku za poslední tři roky. Další polehčující okolností byla skutečnost, že obviněný spáchal přestupek z nedbalosti, když nebyl úmysl v řízení prokázán, a že nebyl způsoben žádný závažný následek újmy na zdraví či majetku. Na základě toho byla uložena pokuta na samé dolní hranici zákonné sazby.

V odvolání žalobce vznášel námitky obdobně jako v žalobě, přičemž současně připustil, že v blízkosti objezdu je přechod pro chodce, ale je podle žalobce viditelný již z dostatečné vzdálenosti a rovněž samotný kruhový objezd je přehledný.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že řidič je povinen vyjíždět na kruhový objezd takovou rychlostí, aby mohl dostát všem svým povinnostem řidiče. Řidič totiž není ve způsobu a rychlosti jízdy

omezen pouze v ustanovení § 18 odst. 3 a 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nýbrž i § 18 odst. 1 téhož zákona, podle něhož rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebně-technickému a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Z toho podle žalovaného plyne, že řidič je povinen jet především rychlostí přiměřenou, ne však vyšší, než dovolenou. Vyžadují-li to podmínky silničního provozu, zejména dopravně-technický stav komunikace (například existence křižovatky či kruhového objezdu), musí jet řidič rychlostí nižší než nejvyšší dovolenou tak, aby jednak při dané rychlosti zvládal bezpečnou techniku jízdy, jednak aby si stačil plnit své povinnosti řidiče, které vyplývají ze zákona. Tato rychlost může být u různých řidičů různá, neboť přiměřená rychlost se odvíjí od subjektivních kritérií, jako jsou schopnosti řidiče a vlastnosti vozidla. Přiměřenou rychlostí dle § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích je rychlost, při které je řidič schopen plnit si všechny povinnosti stanovené zákonem, včetně povinnosti dle § 30 odst. 5 tohoto zákona, tedy dát při vyjíždění z kruhového objezdu znamení o změně směru jízdy. V této povinnosti nezná zákon žádných výjimek. Z toho důvodu úvaha žalobce, že při opouštění kruhového objezdu prvním výjezdem tuto povinnost nemá, není správná. Proto nemůže uspět obhajoba žalobce, že při rychlosti vyšší než 30 km/h nebylo objektivně možné dát znamení o změně směru jízdy. Nebyl-li žalobce schopen v důsledku kombinace objektivních a subjektivních faktů dát znamení o změně směru jízdy včas při rychlosti vyšší než 30 km/h, měl jet rychlostí nižší, v případě nutnosti v závislosti na stavebně-technickém uspořádání kruhového objezdu před vjetím na kruhový objezd i zastavit či výrazně zpomalit a dát znamení o změně směru jízdy při rozjíždění. Z toho důvodu také nemůže u žalovaného obstát tvrzení žalobce, že v daném místě měla být snížena rychlost dopravním značením. Rychlost na křižovatkách zpravidla nebývá nijak dopravním značením snižována, je však logické, že řidiči přijíždějící z vedlejší komunikace nebudou do křižovatky vjíždět nejvyšší dovolenou rychlostí, nýbrž před vjezdem do křižovatky výrazně zpomalí nebo zastaví. Kruhový objezd je přitom specifickým druhem křižovatky, na němž rovněž platí pravidla přednosti v jízdě. Nad rámec tohoto odůvodnění žalovaný konstatoval, že prostým náhledem na veřejně dostupné mapové servery (www.mapy.cz nebo www.googlemaps.cz) nelze dospět k závěru, že by se jednalo o enormně malý kruhový objezd, kde by plnění zmíněné povinnosti bylo nějak ztíženo. Správní orgán ostatně považuje za hazardování vjíždět na kruhový objezd střední či menší velikosti a pohyb po něm jakoukoliv rychlostí vyšší než 20-30 km/h. To platí tím spíše, kdy k výjezdům kruhového objezdu přiléhají přechody pro chodce. S ohledem na tyto závěry označuje žalovaný za zjevně nadbytečné provádění vyšetřovacího pokusu, a tudíž dílčí procesní pochybení prvostupňového orgánu ohledně vyrozumívání žalobce o realizaci pokusu nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Ve vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání měl být kromě data uvedený i přesný časový údaj započetí úkonu. Formulace bezprostředně před ústním jednáním je z tohoto hlediska krajně nevhodná. Dále správní orgán I. stupně podle žalovaného pochybil, když žalobce vyrozuměl žalobce s předstihem pouze jednoho dne o tomto úkonu, byť měl být pokus proveden v těsné časové návaznosti na nařízené jednání. Právní úprava sice nestanoví, s jakým předstihem by měl být účastník o prováděném úkonu vyrozuměn, lze však dovodit, že by tak mělo být alespoň s pětidenním předstihem jako v případě ústního jednání. Vzhledem k výše uvedenému však tato pochybení nevedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť i bez onoho pokusu (ohledání místa)

správní orgán I. stupně v podstatných ohledech ob stojí. Výsledky pokusu pouze potvrdily tvrzení žalobce, že při rychlosti blížící se nejvyšší dovolené rychlosti je dávání znamení o změně směru jízdy obtížné či nemožné. Avízo žalobce do protokolu o jednání, že bude eventuálně v budoucnosti v závislosti na závěrech správního orgánu požadovat i soudního znalce z oboru silniční dopravy, není podle žalovaného důkazním návrhem, pouze oznámením, že by v budoucnu mohl být důkazní návrh vznesen. Vzhledem k tomu nebyl správní orgán povinen se tímto jako důkazním návrhem zabývat. Skutečnost, že žalobce měl jet rychlostí takovou, aby s ohledem na § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích stihl dát znamení o změně směru jízdy, nepovažuje žalovaný za otázku skutkovou, nýbrž právní spočívající ve výkladu ustanovení § 18 odst. 1 ve spojení s § 30 odst. 5 uvedeného zákona, tudíž znalec by k tomu jen stěží mohl něco vypovídat. Nadto se skutková verze policistů shoduje s verzí žalobce, a skutkový stav je proto zjištěný bez důvodných pochybností. Správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že v daném případě neexistují žádné natolik významné skutečnosti, které by vyloučily, aby jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Žalovaný se s tímto ztotožnil, a proto poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 1Pzn 2/96 publikovaný pod číslem 43/1996 Sb. Nejvyššího soudu ve věcech trestních, podle něhož „*při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech nebude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla nižší než nepatrný. Ustanovení § 3 odst. 2 trestního zákona se uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaku skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty.*“ Podle žalovaného rovněž v dané věci stupeň nebezpečnosti přesáhl dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost. Žalobce se dopustil přestupku na kruhovém objezdu, kde znamení o změně směru jízdy signalizuje ostatním řidičům, zda vozidlo z objezdu vyjíždí či nikoliv, a zda mu tedy musejí dávat přednost v jízdě. Dále v daném případě má znamení o změně směru jízdy zásadní význam i pro chodce, kteří by případně mohli přecházet přes přechod tak, aby poznali, že řidič z objezdu vyjíždí, mohli s ním navázat oční kontakt a přesvědčit se, zda je zaznamenal, a zda proto mohou bezpečně vstoupit na přechod. K přestupku navíc došlo v pracovní den v poledne v uzavřené obci na křižení silnic vyšší třídy. Žalobce se o dání znamení o změně směru jízdy ani nepokusil, tj. nedal je ani opožděně. Vyšší rychlost v rámci zákonného limitu ho neomlouvá, neboť měl rychlost přizpůsobit svým schopnostem, vlastnostem vozidla a dopravně-technickému řešení komunikace. Lze podle žalovaného souhlasit se správním orgánem I. stupně, že přestupek se nevymykal obvykle se vyskytujícím přestupkům dané skutkové podstaty.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka jednotlivých přestupků dle § 2 zákona o přestupcích. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se tento orgán zabýval podrobně

otázkou naplnění materiálního znaku přestupku, tj. zda jednání žalobce, naplňující znaky skutkové podstaty přestupku, porušuje či ohrožuje zájem chráněný zákonem. Dle žalovaného, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění jeho rozhodnutí, v dané věci jednání žalobce přesáhlo dolní hranici typového stupně nebezpečnosti přestupku. Žalovaný poukázal v této souvislosti na skutečnost, že nedání znamení o změně směru jízdy nesignalizuje ostatním řidičům, zda vozidlo z objezdu vyjíždí či nikoliv, a zda mu tedy musejí dávat přednost v jízdě, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Dále správní orgán prvního stupně připomněl, že má znamení o změně směru jízdy zásadní význam i pro chodce, kteří by případně mohli přecházet přes přechod, což rovněž ovlivňuje bezpečnost a plynulost silničního provozu.

Za relevantní soud považuje v této souvislosti poukázat např. na rozsudek NSS č.j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14.12.2009, podle něhož „*formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální*“ a na rozsudek NSS č.j. 5 As 106/2011-77, kdy byl „*správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku. V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení povolené rychlosti téměř o 20 km/hod. Tato skutečnost v intencích citovaného rozsudku by nemusela vést k závěru o dostatku materiální stránky přestupku, nicméně správní orgán nevycházel pouze ze samotného překročení povolené rychlosti, ale zejména z okolností případu*“. Soud má dále za správný názor žalovaného, že v projednávaném případě nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž o skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Správní orgán nerozporoval tvrzení žalobce, že v předmětném místě není technicky možné před prvním výjezdem z kruhového objezdu stihnout dát znamení o změně směru jízdy při rychlosti okolo 50km/h. Lze se však ztotožnit se závěrem, že žalobce měl přizpůsobit (rozumněj snížit) rychlost své jízdy tak, aby znamení o změně směru jízdy mohl včas dát, neboť pouze takový postup je v souladu s ust. § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto ust. rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat. Dle názoru soudu je použitelné přirovnání žalovaného ke křižovatce s vedlejší silnicí, na níž je při vjezdu na hlavní silnici zapotřebí rovněž snížit rychlost a někdy i zastavit, přestože tam není značka omezující rychlost.

Nelze akceptovat argumentaci žalobce prostřednictvím ust. § 18 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., kde podle písm. a) řidič nesmí snížit náhle rychlost jízdy nebo náhle zastavit, pokud to nevyžaduje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a podle písm. b) řidič nesmí omezovat plynulost provozu na pozemních komunikacích, zejména bezdůvodně pomalou jízdou a pomalým předjížděním. V tomto ust. se totiž hovoří pouze o „*bezdůvodně*“ pomalé jízdě a o náhlém zastavování v případech, kdy to „*nevyžaduje bezpečnost provozu*“. O takovou situaci se v daném případě nejednalo; snížení rychlosti, příp. i zastavení za účelem

včasného znamení o změně směru jízdy nepochybně nebylo bezdůvodné a vyžadovala ho bezpečnost silničního provozu (potřeba informovat o úmyslu vyjet z objezdu ostatní řidiče a chodce na přechodu).

Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že nedodržení povinnosti přizpůsobit rychlost jízdy dopravně technickému stavu komunikace nemůže žalobce vyvinut z porušení § 30 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož při vyjíždění z kruhového objezdu řidič je povinen dát znamení o změně směru jízdy.

Soud shledal nadbytečným provádět důkaz účastnickou výpovědí žalobce, neboť má skutkový stav za zjištěný dostatečně, bez důvodných pochybností. Nadto je zjevné ze spisu a žalobce to ani nezpochybnil, že měla ve správním řízení dostatečný prostor k vlastnímu vyjádření, k pojmenování situace k navržení potřebných důkazů.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. února 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová